

Farní listy I/2011

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí

16.1.2011 – 2. neděle v mezidobí

Neprodejné. Děkujeme za všechny vaše dobrovolné příspěvky

Duchovní slovo

Začátek ledna – konec vánoční doby. Ještě poslední ozvěna tohoto krásného období – návštěva Tří králů v našich domácnostech, příležitost přijmout jejich koledu, rozdělit se s potřebnými. Před kostelem římský voják vyhlašuje sčítání lidu, uvnitř hospodský František nabízí mladým manželům místo ve stáji a králové s velbloudem nedůvěřují zuřícímu Herodovi. K tomu zpěv dětského sboru, slovo starosty a zástupců charity a nakonec požehnání od biskupa. Děti s radostí odchází z kostela, aby se po několika hodinách – pořad s radostí - vrátily s plnými kasičkami. Vypravují o zážitcích. Prý

nejkurióznější to bylo v paneláku, kde uslyšely: rád bych vám přispěl, ale nechce se mi jít otevřít dveře...

Začátek ledna – začátek liturgického mezidobí. Výměna svazku lekcionáře, změna obsahu mešních čtení. Od svátku Křtu Páně sledujeme dospělého Krista, který začíná své veřejné působení. Střední liturgie nám připomněla jeho návštěvu v domě Šimona Petra. Petrova tchýně byla nemocná, měla horečku a Ježíš ji nabídl dar uzdravení. A hned k němu přinášeli další nemocné a On je všechny uzdravoval a osvobozoval od zlých duchů. Nedivíme se tedy tomu, že když jen na chvíli odešel, aby byl sám a modlil se, hned ho našel Šimon se zprávou, že všichni Ježíše hledají. Ale to, co v odpovědi od Ježíše uslyšel, překvapilo nejen Petra, ale snad i nás všechny: musíme jít do jiných městeček, abych i tam kázal, neboť proto jsem přišel na svět! Tak tedy Boží Syn vidí své poslání? Nepřišel, aby uzdravoval nemocné, vzkřísil mrtvé a osvobodil uvězněné? Je něco důležitějšího, co může nabídnout člověku? Ano – je to Boží slovo. Pravda o Otci, o jeho království.

Ještě jedna – nepatrná – událost, která mění můj pohled na uzdravení nebo na zdraví jako takové. Uzdravená žena ihned vstala a obsluhovala všechny. Pán nejen nařídil horečce, aby ji opustila, ale uschoпил nemocnou k postoji služby. Není tato proměna samotným jádrem uzdravení, které Petrova tchýně prožila?

Kdo je skutečně zdravý, a kdo potřebuje uzdravení? Co je nemoc, a co zdraví – tak často považované za nejdůležitější v životě? Lze to změřit množstvím léků, na které jsme odkázáni nebo dokázat výsledky jednotlivých vyšetření, které nám naordinoval lékař? Za co vlastně prosíme, když se za uzdravení modlíme?

Když se Ježíš ptá slepého, co by si přál, ten okamžitě odpoví: Pane, abych viděl. Dotkni se nás, Pane, abychom viděli lidi kolem sebe, abychom vnímali jejich potřeby. Uzdrav nás, abychom uměli sloužit, i když nás sužuje bolest, staří a nemoc. Chraň nás, abychom se nepovažovali za zdravé a spokojené, když se nám nechce ani vstát a otevřít dveře...

P. Miroslaw Gierga

Milí čtenáři,

několik dní před Vánocemi se v knihkupectvích objevila nová kniha Zdeňka Procházky s názvem *Co odnesl čas 1 a podtitulem Domažlicko, Chodsko a Kdyňsko na nejstarších fotografiích. Možná, že se někomu z vás poštěstilo a Ježíšek vám tuto knihu stejně jako mně přinesl. Na více než dvou stech stranách naleznete fotografie, které pocházejí převážně z konce 19. století nebo kolem roku 1900. Fotografie jsou cenné a zajímavé hlavně autentickou připomínkou doby, v níž vznikly - na jedné můžete vidět domažlické náměstí, kde ještě chybí radnice, na jiné kašnu na spodní části náměstí či na další kostel svatého Antonína, který byl zbořen v roce 1911 a další z dnešního pohledu zajímavosti. Co mě osobně nejvíce zaujalo, bylo jak Domažlice, ale především venkov, byly tehdy chudé. Městské domy mají fasády, nad nimiž bychom se dnes pohoršovali, že nejsou opravené, venkovská obydlí někdy vypadají, že drží pohromadě jen silou vůle. Tohle je myslím důležité vidět, protože často máme tendenci si dobu minulou idealizovat - přelom 19. a 20. století nebyl na venkově žádná romantika, ale dřina a bída. Kdyby ti lidé, co jsou zachyceni na fotografiích viděli, jak si nyní žijeme, měli by možná pocit, že takto vypadá ráj.*

Ale nejen srovnání s rokem 1900, ale i léty dalšími - naši předci prožili jednu nebo dvě světové války, pak přišla doba komunismu - vyznívá tak, že přílišné remcání na současnost není na místě.

A tak na prahu nového kalendářního roku budme šťastní, pokud jsme my i ti, které máme rádi zdraví, protože zdraví je hodnota. Snažme se dělat svoji práci dobře a snažme se být slušní na lidi kolem sebe, protože slušnosti je potřeba.

Hodně pohody a důvodů k radosti v tomto novém roce vám za Farní listy přeje

Petr Vondraš